

בית הכנסת היכל המלך

ע"ש מלכו של עולם

מיסודו של כולל ליל שישי מבקשי ה' ע"ש הרמח"ל

בנשיאות הרב אלון עטיה שליט"א

הפטרה: ויהי דבר ה'

פרשת: ויגש

י טבת התשפ"ד

דאגה ליהודי השני!

מאמר הרב

חיוך שבע רצון ואמר לו: "התקבלה תפילתך! אני קבלן, וכעת בונה אני בנין בקרית ביאליק בכיכר מול תלמוד התורה של 'החינוך העצמאי', תן לי את דירתך בקרית מוצקין, ובעוד חצי שנה כשאסיים את הבניה תקבל את הדירה בקרית ביאליק, ועל ההפרש תשלם לי כל חודש כפי יכולתך!"

היהודי הפשוט החל לברר על טיבן של הדירות הנבנות, והתברר לו כי הקבלן בונה דירות של ארבעה חדרים בלבד, ואילו דירתו בקרית מוצקין היא בת שלושה חדרים, ואם כך ההפרש הוא של עשרים אלף לירות! לא היתה לו אפשרות לכך.

הוא אמר זאת לקבלן, אך זה התעקש ואמר: "מה זה עסקך? תן לי את דירתך בקרית מוצקין, והיכנס לדירה החדשה, ואת היתרה תשלם בכל חודש כפי יכולתך, אף אם יארכו התשלומים עשרות שנים!"

הגיע היהודי לביתו, מזג לרעייתו "לחיים" והשמחה היתה גדולה, אבל אז התעוררה רעייתו ושאלה: "האם הסביר לך היהודי מה מביא אותו לתת לך הלוואה גדולה כל כך ללא בטחונות? והלא הוא מכירך בקושי!"

השיב בעלה: "לא, לא שאלתיו, אבל כשאפגוש אותו שוב אשאל אותו."

כשפגשו שאלו, ואז השיב הקבלן: "זוכר אתה שלפני מספר שנים עבדת בסופרמרקט בעיר? בימים ההם היה קשה ביותר למצוא עבודה. והנה, נכנסה לסופרמרקט אישה שחזתה הוכיחה שהיא שומרת תורה ומצוות, ניגשה אל המקפא והוציאה עוף. אתה ידעת כי העוף אינו כשר דיו, ניגשת אליה והזהרת אותה שהעוף אינו בשבילה..."

האישה החזירה את העוף למקור ועמדה לצאת, אבל אז הסתובבה לקול הדרמה שהתרחשה בחנות... המשך בעמוד 4

משלא הצליח במקומו - החליט לעקור דירה לקרית ביאליק, למרות שפרנסתו הייתה בקרית מוצקין. הסתובב בין מתווכים, ולאחר בירור התברר כי ההפרש בין דירה בקרית ביאליק לדירה בקרית מוצקין, עומד על עשרת אלפים לירות - סכום גדול מאד בימים ההם. אותו יהודי התפרנס בדוחק כדי להביא אוכל לטף, ולא היה בידו להשיג סכום זה בשום אופן, שהרי הבנק לא נתן הלוואה כזו ללא ביטחונות, ובטחונות של בשר ודם לא היו לו, בטחון בה' היה לו בשפע - וזה מה שבאמת חשוב.

החליט אותו יהודי: "ביום הכפורים נענה הקב"ה לתפילתנו, אם כן - מהיום, כל יום הוא יום הכפורים אצלי..."

החל היהודי לבקש יום יום ב"שמע קולנו" בדמעות, שיזמין לו הקב"ה דירה בקרית ביאליק. והנה, יום אחד נכנס לבית הכנסת יהודי שאינו רגיל להתפלל שם, וראה אותו בוכה בתפילתו. לאחר התפילה ניגש היהודי הזר אל הבוכה, ושאלו מה מציק לו. שחלה הבזיק

פרשתנו מתארת את המפגש בין יהודה ליוסף, כאשר יהודה טרם יודע שהוא עומד מול אחיו דמו ובשרו. הבדיקה שעושה יוסף היא מסוכנת כדברי חז"ל במדרש, אך היא נדרשת מאוד עבור בנימין אחיו מאביו? יהודה את עצמו עבור בנימין אחיו מאביו? דרישה זו נחוצה מאוד, מאחר ויוסף יודע שכל מעשה האבות סימן הוא לבנים' ואם כך יתנהג יהודה הרי שבכל הדורות אנחנו נהיה עדים למעשי גבורות עצומים של מסירות נפש אחד למען השני בעם ישראל, גם כשאנחנו לא מסכימים על הדרך...

כשיהודי חושב על חברו, אזי מגלגל הקב"ה שלא רק שאותו יהודי ירויח מעצם המחשבה והנתינה בעולם הבא כגומל חסד, אלא גם ירויח בעולם הזה. הדברים הללו מזכירים לי סיפור שראיתי ויש בו לקח עצום עבורנו, ודווקא בימים טרופים אלו שבו מקריבים הורים יקרים את בניהם פרי טיפוחיהם למען העם הנפלא שלנו, ואף שדיברו עם אותם בנים לשוב משדה הקרב, או לא לקחת חלק במקום הסכנה כאשר יש שם כבר כמה אחים מאותה המשפחה, הם לא היו מסוגלים להבין איך אפשר לא לקחת חלק במערכה שבה פגעו בקדושת עמנו, חיללו את גופנו? ויצאו לקרב. להלן הסיפור: "יהודי פשוט שהתגורר בקרית מוצקין. את סיפור המעשה שמע הרב קולדצקי מבניו של האיש, אברכים יראי שמים, בעת שישבו שבעה על אביהם.

אותו יהודי היה הולך תמים עם אלוקיו, וכשגדלו ילדיו - החל לדאוג על חינוכם: זקוק הוא לתלמוד תורה על טהרת הקדש. בקרית מוצקין לא היה תלמוד תורה, וכיון שכך - הלך אותו אדם בין מכריו לבדוק אם יש להם ילד בגיל המתאים ויקימו תלמוד תורה ביחד, אולם העלה חרס בידו. מצד שני, התברר לו כי בקרית ביאליק קיים תלמוד תורה של "החינוך העצמאי".

זמני כניסת ויציאת שבת:

רבינו תם:
17:57
17:53
17:48
17:58

יציאת השבת:
17:19
17:21
17:16
16:22

כניסת שבת:
16:04
16:20
16:06
16:23

ירושלים
תל אביב
טבריה
באר שבע

חייל החלכה

מפני שנברא מלאך מהצדקה, ואותו מלאך יורה לו את הדרך למצוא את אבידתו. וסיים, שהוא בדוק ומנוסה. ע"כ].

המוצא אבידה שיש בה סימנים, צריך להכריז עליה, כדי שבעל האבידה יבוא לקחת את אבידתו. ולכן צריך המוצא לתלות מודעות ליד מקום המציאה, ובכל מקום שדרכם של אנשים לעבור, כגון ליד המכולות, ובתחנות האוטובוס, ובכניסה לבנין וכיוצא בזה.

כאשר רוצה המוצא להכריז על האבידה, צריך לפרט במודעה איזה חפץ מצא, ולא לכתוב באופן כללי "נמצאה אבידה". ועל כן, מי שמצא עט, ירשום במודעה "מי שאיבד עט, יבוא לקחתו על פי סימנים, במקום פלוני".

ה. ישנם כאלה שמוצאים אבידה [כגון עט וכדומה], ותולים אותה בלוח מודעות בצירוף פתקה שרשום בה "נמצאה אבידה", כדי שבעל האבידה יראה את אבידתו ויקחנה. ואין לעשות כן, מפני שהאבידה עלולה להילקח על ידי אנשים שאינם הגונים. [מבואר בשולחן ערוך (סימן רסז סעיף א) שחייב ליטפל באבידה עד שיחזירנה לרשות בעליה במקום המשתמר. אבל אם החזירה למקום שאינו משתמר, כגון גנה וחורבה, ואבדה משם, חייב באחריותה. ע"כ. ואם כן ברור הדבר, שאין להניחה במקום שמצויים עוברים ושבים שאינם הגונים, שעלולים לקחתה לעצמם. וכן כתבו האחרונים].

המוצא אבידה אינו חייב להכריז עליה, אלא אם כן יש לאבידה סימנים מסוימים, שאפשר לזהותה על פיהם. אבל אם אין בה סימנים, אין צריך להשיבה לבעליה, והרי היא של המוצא [כתב מרן בשולחן ערוך (ח"ו"מ סימן רסב סעיף ג): אין המוצא מציאה חייב להכריז, אלא בדבר שיש בו סימן בגופו, או שראוי ליתן סימן במקומו, או בקשריו, או במיניו, או במידתו, או במשקלו. אבל אם אין בו שום סימן, הרי הוא של מוצאו, שהרי הבעלים נתייאש מיד כשידע שנפל, כיון שאין בו סימן, ובא ליד המוצא בהיתר. ע"כ].

המוצא כסף מפוזר ברחוב ואין עליו שום סימן היכר, רשאי לקחתו לעצמו, מפני שמן הסתם בעלי הכסף התייאשו ממנו, והרי הוא כהפקר. וגם אם לאחר שמצא את הכסף, נודע לו ממי הוא נפל, אינו מחויב להחזירו לו את כספו. והמחמיר להחזירו לבעליו, תבוא עליו הברכה

א. המוצא אבידה במקום שרוב האנשים הם יהודים, חייב להכריז עליה ולהשיבה לבעליה, ומקיים בזה מצוה מהתורה. ואם התעלם מהאבידה ולא השיבה, עובר על איסור תורה, וביטל מצות עשה. [וכתב הרשב"א בתשובה (חלק ד סימן קד), שהשבת אבידה מצוה אפילו בשבת, אלא אם כן הוא דבר שאסור בטלטול, שאז פטור. וכן כתב בשו"ת חתם סופר (או"ח סימן פב) שהמוצא אבידה בשבת, והיא חפץ שאסור לטלטלה בשבת משום מוקצה, שאסור לקיים בה מצות השבת אבידה דאורייתא, משום איסור מוקצה דרבנן. וכתב בספר החינוך (מצוה תקלח): שורש מצוה זו ידוע, כי יש בזה תועלת הכל וישוב המדינה, שהשכחה בכל היא מצויה, גם בהמתם וכל חיייתם בורחים תמיד הנה והנה, ועם המצוה הזאת שהיא בעמנו, יהיו נשמרות הבהמות והכלים בכל מקום שיהיו בארצנו הקדושה, כאילו הן תחת יד הבעלים, וכל פקודי ה' ישרים משמחי לב. עכ"ל].

ב. הלוקח את האבידה לעצמו ואינו מחזירה לבעליה, מלבד האיסורים שזכרו בסעיף הקודם, הרי הוא עובר גם על עוון גזל, ועתיד לחזור בגלגול כדי להשיב את האבידה לבעליה

ג. אדם שמצא אבידה, ונודע לו מי הם בעליה, אינו צריך לטרוח ולהביא את האבידה עד לביתו של בעל האבידה, אלא יודיע לו שיבוא לקחת את אבידתו, ודיו בכך!.

ד. אם האבידה תופסת לו מקום בביתו, רשאי המוצא להקציב זמן לבעל האבידה, ולהודיעו שיבוא ליטול אבידתו עד אותו הזמן שקצב לו. ואם עבר הזמן ולא בא לקחתה, רשאי המוצא להוציא את האבידה מביתו ולהפקירה.

ה. מי שאבדה לו אבידה, יאמר: "אמר רבי בנימין, הכל בחזקת סומין, עד שהקדוש ברוך הוא מאיר את עיניהם, מן הכא: "ויפקח אלהים את עיניה". וזוהי סגולה למוצא את האבידה. [פניני רבינו הקהילות יעקב (עמוד קיג). ובספר צדקה לחיים (אות שפז) כתב, שיתן תכף ומיד צדקה לעניים, וידליק נר לעילוי נשמת התנא הקדוש רבי מאיר בעל הנס, ובעזרת השם ימצא את האבידה,

יוסף ואסנת נישאים במצרים, ללא חתונה מפוארת עם תזמורת ואולם מכובד, אך עם דרך ברורה לחיים, עם נטיעת האלקות בתוככי הבית כבסיס לבית, וכל שאר הדברים הם מסיביב לאלקות.

בבית כזה ששני בני הזוג שמים את הקב"ה כמרכז ואת הציווי האלקי התורני כעיקר החיים, לא פלא שהילדים שגדלים בבית הזה ורואים אבא עם בגדים של 'משנה למלך' שכנראה לא היו בגדים עם סממן יהודי, מאחר והוא היה האדם החשוב ביותר בממלכה, וכל היום ניהל פגישות והתייעצויות, וכלכל את כל מיליוני המצרים, ועם כל זה הילדים הללו גדלים לתפארת והופכים בעצמם להיות שני שבטים קדושים ממש כמו ראובן ואחיו שגדלו בארץ הקודש על ברכי אב וסב קדושי עליון...

כיצד זה קורה?

כשהורים דבוקים זה בזה באחדות אלקית ותורה של חיים, הפירות המתוקים לא מאחרים להגיע! נשריש את האלקים בזוגיות שלנו, ונראה פירות דבש

אחרי המפגש המצמר בין יעקב ליוסף לאחר עשרים ושתים שנה, יעקב עומד מול יוסף וללא אומר ודברים מתחיל ל... לא, לא לבכות. לא, לא גם לא לצעוק. לא, לא גם לא לשאול שאלות... הוא פשוט מתחיל ל -

לקרוא קריאת שמע!! לקבל עול מלכות שמים על עצמו...! מה קורה כאן?

מי שהיה מסתכל מהצד, היה חושב שחלילה אירע משהו ליעקב אבינו, אולי מההתרגשות הוא לא כל כך מאוזן ח"ו... אך, לא!

יעקב אבינו שדמותו חקוקה בכסא הכבוד, יודע בדיוק מה הוא עושה! הוא מלמד דרך לדורות עולם: את כל האהבה שיש לך בעולם - תעלה לקב"ה! תתן לה! ברגע שבה הוצף לבו של יעקב אבינו על בנו האובד זה עשרים ושתים שנה, הוא ידע שזו העת להעלות את כל האהבה הזו לה' יתברך, והוא מיד קורא קריאת שמע ומקבל על עצמו את מלכות ה' הילד עוקב אחרי האבא, ותמונה כזו שוה אלף מילים

החסד שביטל את הגזירה!

שנים רבות חיכה ר' שלמה לבן זכר, תפילות ותחינות רבות שפכו ר' שלמה ואשתו לפני בורא כל העולמים, אצל רבים מצדיקי דורו הזכיר את עצמו, כדי להתברך מפייהם. ותפילותיהם וציפיותיהם לא היו לשוא, היה זה ערב שבת כאשר אנשי העיירה נתבשרו שלר' שלמה נולד בן זכר, השמחה בביתם היתה רבה, שמחת הברית עברה מתוך שמחה גדולה, כאשר רבים מיהודי העיירה נטלו בה חלק, רבה של העיירה שימש כסנדק, ומוהל מומחה הוזמן מעיר סמוכה להכניס את הרך הנימול בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. ר' שלמה ערך סעודה כיד המלך, כמובן שלא שכח את אביוני העיר שכולם הוזמנו וזכו להתענג בתענוגי בשר ודגים. השנים חלפו, הרך הנימול גדל והיה לבחור ירא שמים, נח לשמים ונח לבריות, בישיבה היה בין הבחורים הלמדנים והיסב נחת רבה להוריו ולמוריו. עד לאותו יום בהיר, בה הודיעו שלטונות הצבא לר' שלמה, שבנו חביבו מחוייב גיוס ועליו להתייצב תוך כמה שבועות במפקדה הצבאית, ולהפוך לחייל מן המניין של הצבא הקומוניסטי. חיייו השלווים של ר' שלמה וזוג' הופרו בבת אחת, תפילות רוויות דמעות היו מנת חלקם יום ולילה, השתדלויות רבות שלא העלו דבר, והייאוש כמעט ומלאו את לבם, כשאחד מידידיו הציע לו לנסוע אל הרה"ק רבי מנחם מענדל בעל ה"צמח צדק" מליובאוויטש זיע"א, שבברכותיו פעל ישועות גדולות לבני ישראל, על אף המרחק הרב שהיה עליו לנסוע, לא חשב ר' שלמה פעמיים, ויצא לדרך עוד באותו היום. ימים ולילות שרץ עצמו בדרך עד שהגיע לביתו של ה"צמח צדק". כשספר התהילים לא מש מידו, המתין לתורו להיכנס לרבי, וכשהגיע תורו, ואך דרכו רגליו בחדרו של הצדיק, פרץ בבכי מהתרגשות ופחד גם יחד, ושפך לפני הרבי את מר שיחו: "בן יחיד ויקר יש לי, ועתה הגיע לגיל הגיוס, ובתוך שלושים יום עליו להתייצב במפקדה הצבאית בעירו, שם יוחלט גורלו לשבט או לחסד, בריא ושלם הוא ב"ה בני יקירי, טוב רואי, ובדרך הטבע אני לא רואה שום סיבה לשלילה או לדחייו, "רבי" זעק היהודי מקירות לבו, "מה אעשה לבני ביום שידובר בו"? האב האומלל לא היה צריך לפרט את חששותיו הגדולים, השירות הצבאי כרוך בקשיים רבים, ובסכנות לגוף ולנשמה, שמירת שבת, כשרות, וקיום המצוות, בגדר מסירות נפש הן, ואין כמעט אפשרות לבחור יהודי בצבא הקומוניסטי, להישמר ולהישאר שומר תורה ומצוות. אנא רבי! זעק מנבכי ליבו, בטל את הגזירה הנוראה, צדיק גוזר והקב"ה מקיים. ה"צמח צדק" האזין לשיחת האב הכאובה בקשב רב, מצחו הבהוק נתמך בידי העדינה, הוא ישב זמן רב כשעניו עצומות, אך לא הגיב במאומה. הלחץ בלב האב השבור גבר, שתיקתו של הרבי כמעט הטריפה את דעתו, הלוא טרם בואו לכאן, סיפרו באוזניו חסידים אשר התגוררו בעירו, אותות ומופתים גדולים, ישועות ונפלאות אשר פועל הרבי עבור היהודים הבאים אליו להתייעץ עמו ולהתברך מפיו, ומשום מה דוקא הוא נתקל בחומה של שתיקה, באטימה שאינו מבין אותה. אך היהודי שלבו כמעט ונשבר וכמעט נתייאש, לא הרפה, שוב ושוב שטח בבכי גובר והולך את

וציין כי בן זה יחיד הוא לו, וכי מועד הגיוס מתקרב, ואנה אני בא, בלי בני יקירי זה, טוב מותי מחיי התייפח בבכי קורע לב. אך דבריו ודמעותיו כמו שבו ריקם, דומה היה כי אין הרבי מקשיב כלל לדבריו. בסופו של דבר יצא מלפני הרבי, כאשר אך ברכת שלום מהדהדת באוזניו, הצדיק לא הבטיח מאומה, בלית ברירה ובלב שבור ורצוץ, עלה היהודי על העגלה ויצא חזרה לדרך הארוכה לביתו. כשהגיע לביתו, סיפר לאשתו ולבני ביתו על האכזבה הגדולה שהיתה מנת חלקו בביקורו אצל הרבי. הם ניסו לעודדו שבוודאי משהו שמיימי מסתתר מבעד לשתיקתו של הצדיק, ואל לו להיכנס חלילה לייאוש, ישועת ה' כהרף עין. בצר לו, הרבה האב בתפילות ותחנונים, ועל אף מועקת לבו, לא פסק מלקוות ולצפות לישועה, הרי שערי דמעות לא ננעלו, וגם התפילות הרבות יעשו מחצה, וככל שהתקרבו הימים למועד ההתייצבות, כן הרבה בתפילותיו ובעתירותיו, התהילים לא משו מידו, כשדמעות חמות מרטיבות את הדפים הישנים של התהילים. בבוא היום בבוקר השכם, קמו ר' שלמה ובנו ולבותיהם הולמים, מועד ההתייצבות נקבע לשעה מסוימת, והמפקדה הצבאית מתנהלת על פי תקנות קשוחות, דינו של המאחר חמור מאד, עד כדי כניסה לבית הסוהר, לאחר תפילה ואכילת פת שחרית, יצאו האב ובנו ממפתן ביתם ועיניהם מצפות לישועה, אך עוד לא הספיקו להתרחק מביתם, והנה לקראתם יהודי דל בשר וכפוף קומה, בראותו את הבאים לקראתו, הניח יד ימינו על לבו, ובקול צרוד קרא "יהודים יקרים, מדרך ארוכה באתי הנה, ועדיין לא בא אוכל לפי, אנא בטובכם הגישו לי פת לחם לאכול וצפחת מים לשתות ותחיו את נפשי אוי". פניו המוריקים של ר' שלמה החווירו, בדיוק עכשיו כאשר כל רגע יקר הוא מפז, אם לא די בידי הריקניות לקראת ההתייצבות גם יאחר, בדיוק בזמן גורלי זה, צץ יהודי זה כמו מבטן האדמה. העני הבלתי מוכר, נושם ונושף בכבודות, וימינו נתונה עדיין על לבו כמו עוצר הוא בעדו מפרוח מגופו, והיהודי שאצה לו הדרך, הביט בו ברחמנות מהולה ברתחה, וכבר אומר הוא לומר לו כי מימינו ומשמאלו מקדם ומאחור, מתגוררות משפחות יהודיות טובות לב ופתוחות ידיים, ואלו בוודאי ישמחו להשביע רעבונו ולהקל צערו, איך ירחם ויסטה מנתיבו כי נחפז הוא לדרך קשה, והוא עצמו זקוק לרחמי שמים מרובים. אבל מחשבות אלו תופסות מוחו רק לשניות מועטות, כי מיד התנער הוא מהן, כאילו שוכח את מצבו ואת צערו דאגתו העצמיים, וברוח לב ובסבר פנים יפות, הזמין את האורח הרעב פנימה לביתו ואמר "בוא אחי היקר אכול ושתה וברך את האלוקים", נכנס האורח נוטל ידיו, מברך, אוכל ושותה ומותיר, ועיניו אורו, "כשם שהחיתני" אמר לבעל הבית "כן יוסיפו לך משמים חיים וטובה וברכה". וכבר נחפז העני לדרך, והיהודי רזז את בנו "הבה נזדרז, כי אצה לנו הדרך", שלא נאחר חלילה ונענש על כך. אצו ורצו כל הדרך, וכשהגיעו ברגע האחרון, נכנסו שניהם לבית המפקדה, והממונים על הגייסות... המשך בעמ' 4

- א. ברחמי שמים גמורים נסעו חברי הקהילה הקדושה והרב שליט"א בראשם לזיקים, לערוך סיום כל הזוהר הקדוש תיקוני זוהר וזוהר חדש שנקרא ברציפות על ידי בני הקהילה הקדושה למען ולזכות כלל ישראל ובפרט חיילנו היקרים המחרפים את נפשם, ישבו לסעודת מצוה במקום יחד עם החיילים שיצאו משבועות ארוכים של לחימה בעזה, והתרגענו בסעודת מצוה שארגנו החברים, תודה רבה לכל מי שלקח חלק בעניין, רוחנית וגשמית! ה' ישמור על כולם, אמן!
- ב. כל מי שמעוניין להצטרף למיזם קריאת הזוהר הקדוש ברציפות בבית מדרשנו, מיזם שעליו קרא הרמח"ל הקדוש שאם היה באפשרותו היה מתקן את זה בכל מקום לרוב השמירה העצומה שגורם בישראל! יפנה לאחראים על השיבוץ היומי במהלך השבוע: סבב א- ר' שמעון מולא: 0555531758. סבב ב- ר' אלעד אהרונים: 0522415518.
- ג. כתב הגאון רבי אברהם מאווי זצ"ל שפתילות החנוכה שהשתמשו בהם יש בהם סגולה גדולה לשמירה (שלא ימות באותה שנה) נא לשלוח לחיילנו פתילה מהנרות לשמירה!

